

'Blues' socialista

OPINIÓ

L'AUTORA ENTONA UNA CANÇÓ
TRISTA, UN HIMNE DE DOL,
PEL PARTIT DE LA MARIA
AURÈLIA CAPMANY I TAMBÉ
—PER QUÈ NO?— EL DE LA SEVA
PRÒPIA JOVENTUT.

MARTA
PESSARRODONA

Prèvia: en el benentès que un *blues* és una cançó trista i que estem en temps de cementiris (si més no, escric aquest *texte*, que diria un francès, el dia de Tots Sants) no puc deixar de pensar en insignes socialistes com Maria Aurèlia Capmany i també —per què, no?— en la meva joventut que també ho va ser, de socialista i, vés a saber, potser encara ho és, si existeix una cosa dita socialisme liberal. O, millor encara, pensant en un nou fabianisme (de la Fabian Society anglesa, bressol il·lustre del socialisme d'Albió, perquè no tot s'acabava amb Marx, ni al segle XIX)

Com a justificació del títol, diria que ha estat tal el festival PSOE als *media* que fins i tot ens feia enyorar la Belén Esteban o similars. D'altra banda, en temps d'homenatges funeraris, pensar en l'autocrítica, derivada de la humilitat, és com pensar en una cosa desconeguda. Personalment, em retrec sovint manca d'autocrítica, d'humilitat, i em costarà fer-ho a partir d'ara, francament, si segueixo l'exemple dels polítics tots, tan contents d'haver-se conegut! Derrotats i suposats vencedors psoers si un *article* no gasten és el de la humilitat. Tots ho han fet, ho fan i ho faran bé. Aplaudiments (imposats, naturalment).

No voldria avançar-ho, però una idea que em neguiteja de fa temps és que aquelles quimeres que ens ronden, i que a Catalunya, per a algunes, es concreten en una, la Independència en majúscula, s'aconseguirà malgrat la classe política. Com segurament tornaran temps econòmics més feliços a desgrat de la classe política. A casa o fora aquesta classe, la política, i els crítics d'ella es llueixen! Quin espectacle més lamentable ha estat tot plegat. Quins reietons tots plegats. Què diria una Maria

Aurèlia? O un Joan Reventós? S'imposen màsters parlamentaris.

La vida, però, continua i tot d'una ens podem trobar, com ha estat el meu cas, que dues-centes persones aguanten una hora de poesia —i en llengua de la Corona d'Aragó— tan felices. O organitzen concerts meravellosos, sense trucar a la porta política, a províncies (vegeu el "Paper de música" Capellades) o... Sens dubte, allò que se n'ha dit sempre *el poble* és molt i molt superior als seus polítics. I, en canvi, ens calen polítics que tinguin el valor, per exemple, d'una tan bescantada aquí Angela Merkel i la seva política d'asil que, segurament, li costarà el càrrec.

Perquè calen polítics (genèric gens intencionat) que assumeixin la seva res-

ponsabilitat, i ens facin creure en ells. A desgrat de la nostra fe en la democràcia, no s'hi val l'abdicació de les responsabilitats que l'ofici, el de polític, comporta. I, ara mateix, ells i elles solen deixar-ho tot en mans d'un referèndum, d'una decisió popular. Que pràctic, en especial per als polítics, deixar les decisions en mans del poble, nosaltres! No, senyors i senyores, se'ls paga perquè ens estalviïn a nosaltres la feina, perquè en tenim una altra, que és la que els manté, per cert.

Per a nosaltres, gent demòcrata, tot passa en un context que no deixa respirar. Per si no en teníem prou amb Calais, Lesbos i un llarg etcètera que no exclou una Turquia que recorda l'Espanya franquista, Iemen, la pallassada Trump, tot plegat rematat per Síria i la família Castro a Cuba! Insuportable.

Tot plegat, fa pensar en un *blues* o, encara més, en un *threnody* (cançó, himne o poema de dol, d'homenatge a una persona morta i, qui diu persona, diu institució, també). La veritat, però, és que no m'hi veig amb cor. Més aviat m'agafen ganes de considerar que els parlaments (tots els ibèrics) són una mena de galliners i que ja s'ho faran, per més que en rebrem nosaltres les conseqüències. Recer a la història? No serveix, tampoc. Quan sento el mot *república*, m'esgarrifo una mica. Han estat històries d'èxit les repúbliques de la nostra història (redundància volguda)? Es podria trobar un altre nom per posar-lo al costat d'un mot tan sagrat per a mi com "Catalana"? És demanar massa?

És clar que és demanar massa a una classe política com la que tenim, mancada d'autocrítica, distanciada de la humilitat, és una mena de contrasentit. Em quedo, per tant i de moment, amb un *blues* o un *threnody* socialista.

Poeta i escriptora